

B I B L I O T H E C A
SCRIPTORVM GRAECORVM ET ROMANORVM
T E V B N E R I A N A

BT 2015

IOHANNES ALEXANDRINVS
PRAECEPTA TONICA

EDIDIT
GEORGIOS A. XENIS

DE GRUYTER

ISBN 978-3-11-025156-2
e-ISBN (PDF) 978-3-11-025157-9
e-ISBN (EPUB) 978-3-11-039181-7
ISSN 1864-399X

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

A CIP catalogue record for this book has been applied for at the Library of Congress.

Bibliographic information published by the Deutsche Nationalbibliothek

The Deutsche Nationalbibliothek lists this publication in the Deutsche Nationalbibliografie;
detailed bibliographic data are available in the Internet at <http://dnb.dnb.de>.

© 2015 Walter de Gruyter GmbH, Berlin/München/Boston

Printing: Hubert & Co. GmbH & Co. KG, Göttingen
∞ Gedruckt auf säurefreiem Papier

Printed in Germany

www.degruyter.com

D.M.
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΑΪΦΑΚΟΥ
S.

HOC VOLVMINE CONTINENTVR

Praefatio

I. De libris manu scriptis	IX
II. Quae ratio inter libros intercedat	XII
III. De aliis adminiculis	XVII
IV. De editione Dindorfiana aliisque adnotationibus criticis	XIX
V. De huius editionis ratione	XXI
VI. Argumentum libri qui est de Praeceptis Tonicis	XXII
VII. Gratiarum actio	XXXVII
Sigla	XXXIX
Recentiorum commentationes	XLI
Nomina virorum doctorum quibus in apparatibus usus sum	XLIII
Scriptores veteres	XLIV
Textus criticus	1

Indices

I. Verba de quibus Iohannes Alexandrinus agit	179
II. Sermo grammaticus	199
III. Dialecti	206
IV. Scriptores	208

Appendices

I. Grammatici Graeci hic illic emendati	213
II. Lexico LSJ addenda	219

PRAEFATIO

I. DE LIBRIS MANU SCRIPTIS

Iohannis Alexandrini Grammatici tractatus, titulo Τονικῶν παραγγεμάτων ἐν ἐπιτομῇ inscriptus, quinque libris manu scriptis ad nostram pervenit aetatem, quorum nullus ultra XV saeculum ascendit. in A tractatus exhibetur integer, fere integer in V. ceteri tres CTM frustula tantum tradunt. quorum librorum de aetate indoleque explicatius est dicendum.

A, apud Dindorf littera C, hoc est, C(odex), notatus, København, Det Kongelige Bibliotek, Gl. kgl. S 1965,4^o. Chartaceus, mm. 250 × 213, VI + pp. 910, saeculo XV exeunte scriptus. Praecepta Tonica (pp. 1-40), pariter atque fere omnes reliquos codicis tractatus, suum in usum diligenter descripsit Urbano dalle Fosse (Bolzanio): RGK I 337.¹ quae homoeoteleuto vel aliam ob causam deceptus neglexit, ea plerumque in margine postea supplevit,² sed nonnullae omissiones virum eruditum effugerunt ita ut textus lacunosus hic illic legeretur.³ pars de pronomine lacunis scatet quae spatiis vacuis designatae sunt. titulum operis titulosque octo partium nec non etiam initia capitum primae partis, quae de casuum accentu sunt, rubro colore pinxit. capita tamen partium reliquarum spatio vacuo plerumque distinxit. librum ipse inspexi. Schartau 1994, 168-77; Smith 1978; Hadjú 1998, 37-8; Egenolff 1887, 38.

1 Gualdo Rosa 1986.

2 Ecce nonnulla exempla: 38.10 τίνι καὶ τίσι· ὅτε δέ ἐστιν ἀόριστον, ὀξύνεται καὶ συνοξύνει τὴν δοτικήν; 64.1 καλοί καλαί. τὸ μὲν οὖν δικαία παροξύνεται, τὸ δὲ δίκαιαι; 87.4 ἀνεβίβασε τὸν τόνον· ἀπόδος, κατάρδες, ἐπίσχες, ἐνίσπες; 93.3 πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον· πεποιημένος, πεφιλημένος. αὐτὰι δέ, αἱ τοῦ παραχειμένου; 129.2-3 καὶ τὸ ὅμως· τότε γὰρ περισπᾶται. ὀξύνεται μὲν ἐν ἀρχῇ οὕτως; 141.3 παρηγμένος; 145.7 ἰσθμός.

3 Exempla: 64.3 ὅθεν τὸ ἡμέραι, τὸ μὲν ἐπὶ χρόνου παροξύνεται, τὸ δὲ ἐπιθετικὸν προπαροξύνεται; 121.5 Ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τῇ πέρα, τὴν πέραν καὶ πέρην; 132.7-8 «μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι» (Θ 437), σίγα, ὦκα, πύκα, ἦκα, φύγα, ὃ πάλιν φύγδα λέγεται; 141.7 Ἀβυδόθεν, alia.

V Wien, Österreichische Nationalbibliothek, Phil. gr. 240. Chartaceus, mm. 210 × 150, II + ff. 353, saeculo XVI scriptus.⁴ quod ad librarios attinet, haec benignissime per litteras (11.05.2011) me docuit Otto Kresten: non totus liber ab una eademque manu ortus est, sed quae folia 3^r–10^v exaravit diversa est ab ea quae folia 11^r–348^v descripsit. illa scribae nobis ignoti, haec vero Symeonis Cabasilae est, ut optimo iure censet Rudolf Stefec litterarum formam componens cum caractere scripturae tabulae 515 in libro qui inscribitur Byzanz: Pracht und Alltag, Bonn 2010, p. 362. Accedit quod tertia manus, h.e. Andreae Darmarii, alia quaedam inseruit in fol. 1^r (indicem commentationum quae libro continentur), fol. 130^v (ultimam lineam: Θεοδώρου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως Περὶ κλήσεως (sic) ῥημάτων), fol. 131^r (Ἐνικά, τύπτω) et fol. 349^r. Praecepta Tonica, quae in fine mutila sunt novem ultimis vocibus carentia, foliis 74^r–102^v continentur; scripta igitur sunt a Symeone Cabasila. titulum operis titulosque octo partium Cabasilas similiter atque Urbano Dalle Fosse rubro colore pinxit, sed quod ad singula partis primae capita attinet, ea non solum rubris initiis separavit sed etiam rubris titulis quos de suo addidisse videtur.⁵ Cabasilas usus est rubro colore etiam in ceteris partibus, ut eorum textum divideret, sed haud raro litteras capitum initiales adicere oblitus est, quamquam spatium idoneum eis adscribendis reliquerat.⁶ pars de pronomine fere eisdem hiat lacunis quae in A exstant; in his locis lacunosis V aequae atque A spatia vacua

4 V littera codicem notavit Egenolff 1900, 239.

5 Tituli praemittuntur capitibus, quae de casuum accentu sunt, hinc: 12.4 περὶ εὐθείας; 31.1 περὶ γενικῆς; 36.5 περὶ δοτικῆς; 43.1 περὶ αἰτιατικῆς; 49.12 περὶ κλητικῆς; 54.1 περὶ δυνάμεως (sic); 57.8 περὶ τῆς γενικῆς τῶν δυνάμεως; 59.12 περὶ εὐθείας τῶν πληθυντικῶν; 65.10 περὶ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν; 81.10 περὶ δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν; 83.1 περὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. in A tituli supra memorati non adducuntur; titulum autem in V περὶ εὐθείας (12.4) satis probabiliter post textum scriptum esse ex eo apparet quod in margine adiectus est. veri igitur est simile huiusmodi titulos non ab ipso Iohanne profectos esse, sed a Cabasila perspicuitatis causa interpolatos.

6 Cuius erroris permulta exempla afferri possunt; ecce nonnulla: omittitur littera π in 31.1 πᾶσα; π in 32.10 πᾶσα; π in 33.1 πᾶσα; α in 34.1 αἱ; α in 35.12 αἱ.

reliquit. ipse librum inspexi. Hunger 1961, 347-9; Egenolff 1887, 12-3 cum annot. 12, 37-8.

C Città del Vaticano, Biblioteca Apostolica Vaticana, gr. 1766. Chartaceus, mm. 305 × 205, III + ff. 325, saeculo XVI post med. scriptus. liber e Praeceptis Tonicis solum exordium complectitur foliis 142^r-145^v et id quidem ita truncatum, ut in 11.19 ἐπὶ τῶν ρημάτων ἐκ abrupte desinat. Opusculum nostrum, ut libri partem maiorem, a librario Μιχαήλ Μυροκεφαλίτης exaratum est: RGK III 466; II 389; I 284. librum contuli imaginibus phototypicis usus. Canart 1970, 90-2; Egenolff 1887, 38.

T Torino, Biblioteca Nazionale Universitaria, nunc B.VI.10, antea CCLXXI⁷ c.I.25 vel 231 signatus. partim membranaceus, partim chartaceus, e foliis 172 constans, saeculis XV-XVI scriptus. amplitudo quae fuerit libri, qualis nunc est incendio m. Ianuarii 1904 mutilatus, in dubio est. falsus est Pasinus,⁸ cum sibi persuaderet Praecepta Tonica folia 74^v-76^v complere. nam solo folio 74^v continetur scriptionis fragmentum quod hoc in libro traditur (h.e. inde ab initio usque ad 5.4 καὶ τοῦτο); ea quae huic fragmento subiunguntur usque ad f. 76^v adnotationes sunt grammaticae aliis variisque e scriptoribus excerptae.⁹ quo supra diximus incendio aliquot litterae sex linearum initialium perierunt, ita ut e.g. e titulo servatum est tantum τικοῦ ἀλεξανδρέως τονικῶν παρ. librum ipse inspexi. Eleuteri 1990, 31; Pasinus – Rivautea – Berta 1749, 374-7; Consentini 1922, 29.

Contigit mihi catalogos bibliothecarum perscrutanti, ut et quintum reperirem librum fragmentum opusculi nostri complectentem. hic est

7 Apud Pasinum pro CCLXXI errore scriptum est CCLXI.

8 Pasini errore decepti sunt Dindorf 1825, iii, Egenolff 1887, 38, Consentini 1922.

9 Quibus de adnotationibus eorumque scriptoribus videas Géhin 2004, 293.

M Milano, Biblioteca Ambrosiana, C 69 sup. (gr. 184). Chartaceus, II + ff. 239, saeculis XV–XVI scriptus, mm. 241 × 175, sed fasciculi (h.e. 31^r–46^v) quo frustulum Praeceptorum Tonicorum (ff. 36^v–37^r) continetur amplitudo est mm. 213 x 155. frustulum est idem quod T continet eique subiungitur prorsus eadem adnotationum farrago quae in T inest; Praecepta Tonica, ut reliqua quae in foliis 31–78 leguntur, a manu Θεοδώρου Πεντίου exarata esse censet Meschini (1982) 63: RGK III 215. librum ipse inspexi. Martini – Bassi 1906, 194–200; Géhin 2004, 290–301.

II. QVAE RATIO INTER LIBROS INTERCEDAT

De enarrationibus quidem librorum iam satis expositum esse videtur; nunc quae inter libros intercedat necessitudo quaerendum est. ea est inter AVCTM cognatio, ut quin ex uno eodemque fluxerint exemplo (ω), nunc deperdito, vix dubitare possimus. quod mendis demonstratur permultis quae eis sunt communia, veluti¹⁰

Tabula I: 1.3 post διηκριβευκέναι lacuna exstat in ACVTM / 1.4 μὲν ἴσως Bloch: μενίρος AVTM: μὲν ἦρος (ῆ- sic) C / 1.5 παροξυνεῖ Dindorf: παροξύνει ACVTM / 2.7 ἐλέγον paenultimam acuit Lentz: ἔλεγον, antepaenultimam acuunt ACVTM / 2.7 παροξύνεται Ahrens: παροξύνουσι(ν) ACVTM / 4.6 ἀναστρεπτέον Lentz: ἀνατρεπτέον ACVTM / 4.13 Τὴν ... ἀκριβείαν Lentz et Lehrs: τῆς ... ἀκριβείας ACVTM / 4.13 τὰ Dindorf: τῷ ACVTM / 4.16 post ἅπαντα lacunam habent ACVTM

54.1 -ε (alt.) Lentz: α AV / 54.4–5 ξείνω δὴ τινε sic verba distinxit Lentz: ξεινώδη τινὲ AV / 55.1 εἰς² add. Bloch: om. AV / 55.4 οὐκ ἐμοῦ κινούντος αὐτῷ τῷ σκέλῃ add. Dindorf: om. AV / 55.4 χορεύετον Dindorf: χορεύον AV / 55.5 πρεσβῆ Dindorf: πρέσβη AV / 58.1 διπλᾶ Dindorf quasi ex A: διπλᾶ AV / 58.2 Μούσα Dindorf quasi ex A: μούσα AV / 58.3 εἰ add. Dindorf: om. AV / 59.3 τίνουσιν Dindorf quasi ex A: τοίνυν AV / 59.5 πληθυντικὴν add. Lentz: om. AV / 59.6 δοῦκαί AV / 59.8 συναλειφῇ scripsi: συναλειφῇ AV / 59.12 -εσ Dindorf: εἰς AV / 64.5 Αἰ Dindorf quasi ex A: εἰ AV

10 Satis habeo errores afferre tantum e capitibus §§ 1–10, pp. 1–5, §§ 60–70, pp. 54–64, et §§ 160–170, pp. 137–148. T et M in § 10 καὶ τοῦτο, p.5.4 desinunt, C in § 24 ἐπὶ τῶν ῥημάτων, p. 11.19.

137.6 Παλλήναδε Dindorf: παλίναδε AV / 138.2 οὐδὲν Bloch: οὐδὲ AV / 138.4 τοιοῦτο Bloch: τοῦτο AV / 138.4–5 τηνικάδε scripsi: πηνικάδε AV: πηνικάδε Dindorf / 138.5 τηνίκα AV: πηνίκα AV / 138.5 φωνήν om. AV / 138.5 παραχθέντα Bloch: παραχθέντα AV / 138.9 τηνίκα Dindorf praef. xv: τηνικάδε AV / 138.9 ἔνθα Dindorf: ἔνθαδε AV / 139.3 μακρᾶ Dindorf: μακρά AV / 139.6 Ἀχαρναί scripsi: ἀχαρνές AV / 139.7 χαμαί Dindorf: χαμά AV / 140.3 Θριώσε Dindorf: ὀθριώσε AV / 140.4 Θριώθεν Dindorf: ὀθριώθεν AV / 140.5 κυκλώσε Dindorf: κυκλώσε AV / 140.7 κείθεν Dindorf: ἐκείθεν AV / 141.1 –ο– Lentz: η AV / 141.1 παροξύνεσθαι Bloch: προπαροξύνεσθαι AV / 141.3 παρηγμένων Dindorf: παρηγμένον AV / 141.3–4 πρόσσοθεν scripsi: πρόσσωθεν AV / 141.5 τῷ scripsi: τὸ AV / 142.1 ποντόθεν Bloch: παντόθεν AV: possis etiam παντ(α)χόθεν / 142.1 μυρία Dindorf: μύρια AV / 143.2 Πιερίθεν Dindorf: περιήθεν AV / 143.5 προπερισπωμένων Lentz: περισπωμένων AV / 143.5 Ὑσiai Lentz: ὑγεία AV / 143.5–6 προπερισπωμένως Lentz: περισπωμένως AV / 143.6 Ὑσιᾶθεν Lentz: ὑγειᾶθεν AV / 143.6 Πλαταιᾶθεν Bloch: πλατιᾶθεν AV / 143.8 τὸ Dindorf: τοῦ AV / 143.9 τὸ Dindorf: τοῦ AV / 144.3 Ἄλωπεκῆθεν Goettling: ἄλωπῆκηθεν AV / 144.3 Ἄλωπεκῆσιν Lentz: ἄλωπῆκησιν AV / 144.4 ὥρασι Dindorf: ὥρασι AV / 144.4 ὥρασιν Dindorf: ὥρασιν AV / 144.5 ἴχοιο scripsi: οἴχοιο AV / 144.6 βαρύτονον scripsi: βαρυτόνου AV / 144.6 ὥρα Dindorf: ὥρα AV / 145.3 Φρεαρροί Dindorf: Φρεαροί AV / 145.3 Παιανιοί Dindorf: Παιανοί AV / 145.3 Ἀθμονοί Dindorf: ἀδμονοί AV / 145.5 –οι Dindorf: ου AV / 145.6–7 Σφηττός Σφηττοί scripsi: σφίγξ σφιγγοί AV / 145.9 βάσαι ex Aesch. restituit Lentz: βάσαι AV / 148.1 ὅτοτοί Dindorf: ὅττοί AV

Libri AC multis in erroribus concinunt, quibus VTM foedati non sunt (tabula II). rursus VTM haud parvum vitiorum coniunctivorum numerum habent, quae in nullo alio libro exhibentur (tabula III). unde apparet ex fonte communi ω duas manavisse familias, quarum prior ex AC constat, alterius autem testes sunt VTM.¹¹

Tabula II: 2.2 τὸ μὲν VTM: om. AC / 3.4 χρειώδης VTM: χρεώδης AC / 3.8 τὴν VTM: om. AC / 4.19 τοῦ Bloch: τοὺς AC: τὸν vel τὸ VTM / 5.5 ἐκλεξάμενοι V: ἐκδεξάμενοι AC (vid. et notam 13 inferius)

54.1 εὐθεία V: εὐθεία A / 56.3 τοῦ δὲ δευτέρου V: τὸ δὲ δευτέρου A / 57.10 καλὰ V: ἀλλὰ A / 58.6 τῷ V: τῷ A / 60.2–3 ἀπ' ἀγροῦ V: ἀπαγροῦ A / 62.1 οὐ δεόντως V: οὐδὲ δντως A / 62.1 αἵτιαι V: αἵτιαι A / 64.3–4 ὅθεν τὸ ἡμεραι, τὸ μὲν ἐπὶ χρόνου παροξύνεται, τὸ δὲ ἐπιθετικὸν προπαροξύνεται V: om. A propter homoeoteleuton / 64.6 δὲ V: om. A / 64.7 εὐγενῆς V: εὐγενῆς A

11 Codices A et V gemellos esse perspexit iam Egenolff 1887, 38.

140.7 post πρόσθεν repetit πόθεν A / 141.7 Ἀβυδόθεν V: om. A / 143.3-4 Ἀθήνηθεν V: om. A / 143.12 ἄτερ V: ἄθερ A / 143.13 περισπώμενον V: περισπόμενον A / 143.15 ἔκαθεν V: ἔκαθεν A / 143.15 ἐκάς V: ἐκάς A / 145.1 ὅτε V: ὅτι A / 145.3 ἐκασταχοῖ V: om. A / 145.9 Δεσμώτη V compendiose: δεσμῶ A / 148.4 τῷ V: τὸ A

Tabula III: 1.6 δεύτερα AC: οὐδέτερα V: οὐ δε T: οὐδ' M / 2.2 παροξυνεῖ Dindorf: παροξ^υ compendiose A: παροξύνεται C: προπαροξύνεται VTM / 3.10 προσέφη AC: om. VTM / 4.20 τὸν A: om. VTM

55.3 τῷ A: τῷ V / 57.3 Μήδεια A: Μηδεία V / 59.3 πρὸς A: πρὸ V / 62.2 τραγῳδίαι καὶ κωμῳδίαι A: τραγωδίαι καὶ κωμωδίαι V / 64.7 Ἡρακλῆς A: ἥρακλῆς V / 64.9 ἱππῆς A: ἱππῆς V / 64.9 βασιλῆς A: βασιλῆς V

138.5 δὲ A: om. V / 138.8 οὐδὲν A: οὐδὲ V / 140.1 τοῖς A: τῇ V / 140.1 πάντοθεν A: παντόθεν V / 141.2 παρ' ὄνομα A: παρόνομα V / 141.4 ἀπόπροσθεν A: ἀπόπροθεν V / 143.1 ὑποδείγματα A: ὑπόδειγμα V / 143.1 Φθία A: φθία V / 143.2 -α- A: ει V / 143.4 πυρμνόθεν A: πρημνόθεν V / 143.15 οὐκ οὖν A: οὐκοῦν V / 148.4 εὐαί A: εὐαί V

Animadversione dignum est V inter scribendum vocabula nonnulla consulto mutavisse. cuius exemplum luculentum est in 71.6 Τανταλίδων AV^{p.c.}: Τανταλιδῶν V^{a.c.} et mox βαρυτόνως A: περισπωμένως V; hoc est, librarius dederat Τανταλιδῶν ideoque pro βαρυτόνως in sequentibus subsituit περισπωμένως; deinde accentum in Τανταλίδων correxit sed περισπωμένως oblitus est mutare.¹²

12 In 69.9 autem vox περισπωμένως, quae tantum in V legitur, vera est, quia sequenti adverbio βαρυτόνως respondet; sed utrum hanc vocem de suo inseruerit librarius an ex ω descripserit incertum est.

Prioris familiae librum C ex A derivatum esse patet: nam et fere¹³ omnia quae in A exstant vitia repetit C (tab. II) et suas proprias exhibet corruptelas, ut

Tabula IV: 1.1 προσωδίαν AVTM: προσωδείαν C / 1.4 μῖμος AVTM: μῆμος C / 1.4 προπερισπάσει AVTM: προπερισπάται C / 1.5 κτίλος AVTM: κτύλος C / 1.5-6 τὰ μὲν AVT: ταμὲν C: τὸ μὲν M / 2.1 κλίσεως AVTM: κλήσεως C / 2.2 προπερισπάσει Dindorf: προπερισπάται AVTM: περισπάται C / 2.4 ἴζω AVTM: ἴζω C / 3.1 Αἰολεύσι AVTM: Αἰολεύσι C / 4.1 μάχη AVTM: μάχυ C / 4.2 τελευταίαν AVTM: τελευταῖαν C / 4.5 δινῆεντι AVTM: δεινῆεντι C / 4.8 δινῆεντι AVTM: δηνῆεντι C / 4.8 φέροιτο AVTM: φέροι τὸ C / 4.17 αἰτήσαν- τας AVTM: αἰ- C / 4.18 θεωρημάτων AVTM: ῥημάτων C / 5.4 δεήσει AVTM: δέσει C / 5.8 πρὸ μιᾶς AV: προμιᾶς C / 5.8 πρὸ² AV: πρὸς C / 5.9 πρὸ AV: πρὸς C / 5.9 παρὰ AV: περὶ C / 6.2 Ἡρακλῆς AV: ἡλακλῆς C / 6.2 πρὸ¹ AV: πρὸς C / 6.2 κῆτος μῆλον AV: κήπος μῆλον C / 6.7 φίλος AV: φύλος C / 6.8 πρὸ AV: πρὸς C / 6.11 αἰτιατικῆς AV: αἰ- C / 6.16 πάσης AV: πᾶσης C / 6.16 ὀξύνεται AV: ὀξυτόνως C / 8.1 τῆς om. C / 8.1-2 γοῦν τὸ ναίχι καὶ εἶδε καὶ αἶδε. ἔνθεν σημειούμεθα τὸ οὐχὶ ὀξυνόμενον om. C; quae verba una linea in A comprehenduntur / 8.7 εὐκτικῶν AV: ἐκτικῶν C / 8.9 κούροις AV: κοῦροις C / 9.1 ὀξεῖα AV: ὀξεῖα C / 9.1 ἐπὶ AV: ἐπεὶ C / 9.4 ἐπὶ AV: ἐπεὶ C / 9.4 ταῦτα AV: ταῦτα C / 9.6 ὀξεῖαν AV: ὀξεῖαν C / 9.7 τιθέναι V et A in marg.: om. C / 9.11 τὰς τοιαύτας om. C / 11.2 Οἰδίπους AV: Οἰδύπους C / 11.4 εἰς βαρεῖαν συναιροῦνται] haec verba bis praebet C / 11.8 οὖν AV: om. C / 11.9 ἦν AV: ἦν C / 11.15 πρὸ τέλους AV: προτέλους C / 11.15 προσωδία AV: προσωδεία C

Quod ad alteram familiam attinet, TM ad eundem redeunt fontem qui ex ipso V descriptus est. quapropter in lectionibus consentiunt pravis, quibus omnes ceteri libri immunes sunt (tab. V) et omnia libri V menda repetunt (tab. III), hoc uno mendo excepto: 4.20 τὸν ACTM: om. V, quod quisvis facile corrigere possit; denique suas proprias uterque habet scripturas corruptas (tab. VI-VII).

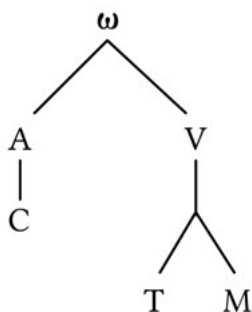
- 13 Pauci exstant loci ubi A corruptionibus deformatus est, quibus C liber est: 1.6 ἐκτεταμένον VTMC: ἐτεταμένον A / 2.1 σωλήνος VTMC: σωλήλος A / 2.3 φυλάττει VTMC: φιλάττει A / 3.8 πραγματεῖαν VTMC: πραγματίαν A / 8.3 Σκαμανδρος C sine accentu: Κάμανδρος AV / 11.1 ἀπλᾶ C (coni. Dindorf): ἀπλᾶ AV / 11.7 ἀπλᾶ C: ἀπλᾶ AV / 11.10 Ἡρωδιανός VC: Ἡροδιανός A. difficile est credere librarium cum permultorum vocabulorum orthographiam omni errorum genere inquinaverit (tab. IV) hos locos inter scribendum suo Marte correxisse; in veras igitur lectiones omnino fortuito eum incidisse suspicor.

Tabula V: inscriptio: ἐν habent ACV: om. M, et T teste Dindorfio / 1.5 τὴν νήσόν φημι habent ACV: om. TM / 1.6 πρῶτα ACV: πρὸ τοῦ τ TM / 1.6 τὰ ACV: τῶν TM / 2.1 ἐπεὶ ACV: ἐπεὶ δὴ TM / 2.7–3.1 Ἀφρόδιτα ACV: ἀφροδίτα TM / 4.2 τοῦ habent ACV: om. TM / 4.4 τυγχάνει habent ACV: om. TM / 4.10 ἐκάστην ACV: καὶ ἐκάστην TM / 4.11 Ἡρωδιανῶ ACV: Ἡρωδιανὸς TM

Tabula VI: 2.2 ἀγνοῶν AC et M (e coni., ut puto): ἀγνοῶ V: ἀγνοεῖν T (cum lineola infra -ειν posita) / 3.1 παρὰ² ACVM: περὶ T / 3.4 προκειμένη ACVM: παρακειμένη T (cum lineola infra παρα- posita) / 4.19 λέξεσι ACVM: λέξαισι T

Tabula VII: 1.2 γραμματικῆς ACVT: γραμματικῆς M / 1.5–6 τὰ μὲν ACVT: τὸ μὲν M

Ea igitur quae adhuc disputavimus, ut quam brevissime comprehendamus, hoc fere proponere licet stemma:

Quae cum ita sint, CMT nullius esse ponderis manifestum est. abiectis igitur istis, fide testium A et V standum est.

Priusquam de editoribus criticisque dicere incipiam, operae pretium est indolem archetypi ω hoc loco considerare. archetypus in parte, quae de pronomine est, lacunis haud paucis laborabat, quas spatiis vacuis indicavit. quae plerumque servaverunt A et V; interdum vero uterque librarius¹⁴ quid Iohannes dixisset excogitare aggressus est:¹⁵

14 Spatia vacua suo Marte explevisse librarium codicis V vidit iam Egenolff 1900, 242.

15 In 98.2 post συνηρημένη spat. vac. reliquit tantum A, nullum V; rursus in 100.4 post γενικά spat. vac. reliquit tantum V, nullum A.

96.2 ὑποτακτικὸν ὦν V: spat. vac. in A / 96.9 τέλους V: spat. vac. in A / 96.10 τῆς V: spat. vac. in A / 100.7 τάττεται V: spat. vac. in A

98.3-4 τοῦ δευτέρου A: spat. vac. in V / 99.4 νώ σφῶ A: spat. vac. in V / 100.4 νῶϊν A: spat. vac. in V

Quomodo spatia vacua in ω nasci potuerint haud difficulter invenias: librarius quae erant in libro unde describebat nescio quam ob causam¹⁶ legere non poterat; spatia igitur vacua reliquit eo consilio, ut postea quae omiserat aliunde peteret.

Denique memorabile est librum ω permultis notis tachygraphicis usum esse. quas omnes fideliter descripsit A. quod ad V attinet, compendiosas scripturas de suo explere solebat; cum autem nonnullas male intellexisset, natae sunt depravationes, veluti

57.4 ὀξύνεται Dindorf (cf. 57.4-5 ἀπέστραπται): ὀξῦ A: ὀξύνονται V / 57.4 βαρύνεται Dindorf: βαρῦ A: βαρύνονται V / 57.5 ὀξύνεται Dindorf: ὀξύ A: ὀξύνονται V / 57.6 ἔχει Dindorf: ἔχ A: ἔχουσι V / 57.7 βαρυνομένων Dindorf (cf. 57.6 ὀξυνομένων): βαρῦ A: βαρυτόνων V / 57.8 λήγουσι Dindorf: λῆ A: λήγουσαι V / 59.12 λήγει Dindorf: λῆ A: λήγουσαι V / 163.9 ὀνόματα Dindorf: ὀνόματ A: ὀνόματος V

III. DE ALIIS ADMINICVLIS

Praeter libros A et V, est quidquid ubique praesidii ad scripturam Iohannis constituendam?

W.J.W. Koster anno 1931 tractatum ad accentum pertinentem edidit qui Περὶ τόνων ἐκ τῶν Χοιροβοσκοῦ, Αἰθερίου, Φιλοπόνου καὶ ἐτέρων inscribitur. cuius pars prior (§§ 1-12 et § 14¹⁷) ex opusculo nostro deprompta est, 'ita, ut nonnulla ad explicationem addita omitterentur, nonnulla autem adderentur'.¹⁸ Nihil boni ex hac farragine prodiit, excepto hoc uno loco, § 14 αἱ εἰς -ων λήγουσαι μετοχαὶ καὶ ἐπὶ τέλους ἔχουσαι τὸν τόνον οὕτω διαστελλονται,

16 Utrum scriptura expalluerit an verba in atra macula latuerint incertum est.

17 Sectionem § 14 ex Ioh. Alex. § 96 fluxisse, paucis tamen mutatis, Kosterum 1931 effugit.

18 Koster 1931, 138.

ubi vox extrema propius ad verum accedit (διαστελλέσθωσαν) quam librorum AV corruptela 91.5 διατελέσθωσαν.¹⁹

Scriptioni Περί τόνου, quam C.G. Goettling²⁰ falso²¹ Theodosio Alexandrino grammatico tribuit, frustula quaedam nostri opusculi inserta sunt. sed horum fragmentorum nullum est quod bonorum librorum lectiones nobis deperditorum contineat.

Michael Synchellus in tractatu Περί τῆς τοῦ λόγου συντάξεως componendo ipsam Herodianeam Prosodiam Catholicam, fontem Praeceptorum Tonicorum, adiit.²² inter ea igitur quae ex Herodiano hausta profert, ad restituendum Iohannem lectiones affert has

112.6 νοήματος pro ὀνόματος AV

112.9 μεσοσυλλαβῆσαι (optat.) pro μεσοσυλλαβῆσαι AV

114.1–2 ὁμοίως ... συνέμπτωσιν

115.1 συναληλιμμένοι pro συνηλαγμένοι V vel συναλλαγμένοι A

171.6 ἐθέλω habet Mich. Sync.: om. AV

173.2 συντάξεως pro τάξεως AV

176.6 διελέξατο pro δέξατο A

Apud Theognostum, qui, ut nemo nescit, e praeceptis Catholicae tonicis canones suos orthographicos formavit, sunt duo loci Herodiani quos et Iohannem dedisse optime iure suspiceris.²³

131.9 αἶ

157.4–6 τὸ -δ- μὴ ἔχοντα ... πρὸ τοῦ -ο-

Ex Epimerismo Homérico α 98, qui item e Catholica excerptus est, vox δισύλλαβα capitulo § 172 (149.1) addenda est.

19 cave Dindorfio credas librum A διατελείσθωσαν praebere.

20 Goettling 1822, 198–201.

21 Hilgard 1894, xviii n. 1.

22 Haec questio apud Xenis² pertractata est. Vide etiam Xenis³.

23 Vid. Xenis³; De Theognosto vid. Lentz 1867, clxxx sqq.; Roussou 2011, 136–9.

Denique in restituendis poetarum verbis in 126.5–6 utilissimi sunt qui loci in apparatu commemorantur.

IV. DE EDITIONE DINDORFIANA ALIISQVE ADNOTATIONIBVS CRITICIS

Iohannis Alexandrini Praecepta Tonica restituit prelisque Weidmannianis subiecit anno 1825 Guilielmus Dindorfius.²⁴ Cui fons fuit codex A, at – ut accuratius rem indicemus – editio non ipso codice nixa est, sed eius apographo ab O. D. Blochio Dindorfii in usum parato.²⁵ Blochius, quamquam ope ingenii nonnulla ad textum corrigendum protulit, tamen ad codicis collationem quod attinet suo munere admodum neglegenter et festinanter functus est: permulta enim non recte legit (tab. I), haud pauca omisit (tab. II).²⁶

Tabula I: ἀνάγκη δέ habet cod. (vid. p. 3.8 editionis nostrae): ἀναγκαῖον legit Bloch (vid. p. 3.23 editionis Dindorfianae) / ταύτας (per compend.) habet cod. (3.9): ταῦτα Bloch (3.24) / κῆτος (6.2): κῆπος (4.33–4) / μῆλον (6.2): μῶλον (3.34) / μόνων (6.4): μόνον (4.36) / σύμφωνον (σύμφ^ω compendiose) (8.10): σύμφωνος (5.32) / παροξ^ύ (=παροξύνεται) (8.14): προπαροξύνονται (5.36–6.1) / ἐπὶ τέλει (9.1): ἐπὶ τέλους (6.5–6) / προπεριεσπάσθη (10.4): περιεσπάσθη (6.24) / τούτου (11.9): τούτων (6.35) / δὲ (12.3): δὴ (7.14) / φασι (14.3): φησι (7.24) / Δρῆς (15.1): κρῆς (7.30) / υς (15.1): ως (7.30) / ἐκαλείτο (18.2): ἐκαλεῖτο τὸ (8.4) / Ζεύς (19.2): ζῶς (8.7) / Βιττάς (22.3): βηττάς (8.20) (sed 8.20 Βιττάδος recte legit) / ἀντίκειται (22.4): ἀντίκεινται (8.21) / φακέα φακῆ (29.6–30.1): φωκέα φωκῆ (9.8) / ἡ (33.2): ὁ (10.5) / ἐκφωνούμενον (37.1): ἐκ φωνήεντος (10.35–11.12) / συμβαρύνει (38.10): συμβαρύνουσι (11.10) / Αἴαντι (39.3): Αἴαντος (11.15) / ἔρωτι (39.4): ἔρωτος (11.16) / παροξ^ύ (=παροξύνεται) (45.2): παρωξύνθη (12.14) / Λητώ (49.2, 49.3, 50.8): ληθώ (12.33, 12.34, 13.25) / ὧν μέλλομεν (49.13): τῶν μελλόντων (13.9) / πανταπῶλα

24 Ἰωάννου Ἀλεξανδρέως Τονικά Παραγγέλματα. Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ περὶ σχημάτων. ed. G. Dindorfius, Lipsiae (Libraria Weidmannia) 1825. Praecepta Tonica a p. 3 libelli usque ad p. 42 leguntur, adnotationes autem criticae praeponuntur, pp. iii–xviii.

25 Etiam Vaticanum gr. 1766 et Taurinensem B.VI.10 laudavit Dindorf 1825, iii, sed neutrius voces in usum vocavit. praeterea fragmentum quod e codice Vaticano attulit nihil quidquam cum Praeceptis Tonicis commune habet!

26 Egenolff 1881, 492–4.

(49.15): πανταπώλῃ (13.11) / Ἑρμῆς (50.7): ἐρμῇ (13.24) / τῷ Αἰνείᾳ (57.3): τὰ Αἰνεία (14.31), / Ὅμηρῳ (57.7): Ὅμηρου (14.35) / ἐνικῇ (61.1): γενικῇ (15.31) / Ὅμηροι Ὅμηρων (66.7-8): ἡμεροι ἡμέρων (16.33) / περισπῶσι (66.8): περισπῶνται (16.34) / φασί (70.8): φησί (18.6) / θῆτες θητῶν (74.1): θῶπες θωπῶν (18.15) / εὐθειῶν (82.2): εὐθεΐαι (20.6) / σοφαί σοφάς (84.10): ταφαί ταφάς (20.25) / μονοσυλλάβοις (87.1): μονοσυλλάβως (21.4) / ἀρσενικῶ (103.1): ἄρθρω (25.1) / προηγούμενου (111.11): προσηγορικοῦ (27.12) / ταχύτατα (119.1): παχύτατα (29.5) / προσγεγραμμένον (120.10): προσγεγραμμένον (29.21) / ἀντιπέρην (121.7-8): ἀντιπέραν (29.28) / αἰεὶ AV (129.5) αἰ (31.27) / τὸν (169.5): τὴν Bloch (40.29) / εὖνουν (169.7): εὖρουν (40.32) / τέλους (170.1): τέλος (41.1) / ἐξέκλυες (175.4): ἐξέκλινες (42.6)

Tabula II: errore Blochius omisit codicis A voces διδασκαλίαν (vid. p. 3.3 editionis nostrae et 3.19 editionis Dindorfianae) / τιθέναι (9.7: 6.12) / μὲν (9.8: 6.14) / ἔτι (14.2: 7.24) / δὲ (20.4: 8.13) / τὸ (25.2: 8.25) / τὸ (27.1: 8.33) / τὸν Μενέλεων (32.5-6: 9.30) / τοῦ (32.7: 9.32) / πάλιν (35.10: 10.26) / Τρωὶ Τρωσί (38.1-2: 11.1) / καὶ (39.6: 11.19) / καὶ² (48.2: 12.30) / ἰού (49.19: 13.16) / γενικὴν (68.2: 17.8) / καὶ (70.7: 18.3) / μὲν (82.1: 20.5) / ἀργυραὶ ἀργυρᾶς (84.10-11: 20.26) / κοινόν (86.1: 21.1) / ἐνίσπες (87.5: 21.8) / τούτων (90.7: 21.23) / θυϊκῇ (101.1: 24.1) / εἴη (133.6: 33.3) / πάντα (157.1: 38.2) / βαρύνεται ἔγγιον (157.6: 38.5) / μετὰ (174.2: 41.28) / ἀνήγαγεν (175.6: 42.9)

Haec vitia omnia in editionem Dindorfianam irrepserunt, ut textus eius plurimis in locis depravatus esset. neque Dindorfius suam manum correctricem satis adhibuit: nam e vasta errorum mole, quibus librarii formam operis genuinam inquinaverunt, non nisi perpaucos sustulit. quam religiose apographum Blochianum tuitus sit vel maxime ex eo apparet, quod etiam ubi ei locos corruptos tractanti praesto fuerunt quae aut ipse aut Blochius invenerat, tamen has plerasque coniecturas in notis relegare potius quam in textu reponere maluit (tab. III). denique apud Dindorfium fere nulla divisio significatur, quamquam magna ex parte iam codex A rubro colore vel spatium vacuum relinquens capita discernit. quae cum ita sint, nemo textus mendositatem mirabitur.

Tabula III: Dindorfius traditas aperteque corruptas non sollicitavit voces ἀλοῖος (6.14), ἐπί (12.27), Ἑρακλέως (16.29), ἐνέα (18.16), λήγουσαι (21.28), quamquam prompta remedia habebat ἀλλοῖος (Dindorf praef. iv), ἐπεὶ (praef. vi), Ἑρακλέος (praef. viii), ἐννέα (praef. viii), λήγουσι (praef. ix)

Anno 1867 Augustus Lentz²⁷ partibus quibusdam Praeceptorum Tonicorum, velut eis quae de accentu adverbiorum coniunctionumque sunt, usus est ad Herodiani Prosodiam Catholicam restaurandam, quae fontem fuisse Praeceptorum Tonicorum nemo ignorat. Dindorfium repetivit sed ita, ut nonnullis coniecturis additis textus aliquanto emendatior legeretur.

Anno 1881 Petrus Egenolff codicem Hauniensem (A) denuo excussit multasque Blochianae collationis maculas abstersit.²⁸ accedit quod Egenolffio non solus Hauniensis praesto fuit, sed praeter eum etiam alterum principalem codicem primus adiit. qui est Dindorfio Lentzioque omnino ignotus Vindobonensis ille Phil. gr. 240 (V).²⁹ cum huius codicis ope tum divinando vir doctissimus multa menda sanavit textus formam meliorem reddens.³⁰

Multa adhuc ad textum corrigendum prolata sunt multaque corrupta intacta relictasunt. magnum igitur gaudium nobis continget, si partem vitiorum quae in textu etiamnunc insunt editionem nostram sustulisse viri docti iudicabunt.

V. DE HVIVS EDITIONIS RATIONE

Transeo nunc ad paucis explicandam viam, quam in hac editione ingressus sum. in Iohannis verborum crisi exercenda, sola fide librorum A et V steti; nam nihil boni in aliis libris comperi. praeterea ex aliis scriptoribus Michael Syncellus, Theognostus et Epimerista Homericus mihi profuerunt in iis locis quos supra significavi. deinde subsidiis usus sum ex ingenio natis, coniecturas dico cum aliorum virorum doctorum tum a me ipso excogitatas. quod ad lacunas textus, ad spatia librorum a librariis vacua relictas attinet, illas haecque interdum explere conatus sum potius sensum

27 Lentz A. 1867, Herodiani Technici Reliquiae, vol. I praefationem et Herodiani Prosodiam Catholicam continens, Lipsiae.

28 Egenolff 1881, 490-4.

29 Egenolff 1887, 13 adn. 12 et 37-8.

30 Egenolff 1900, 237-47.

definire studens quam ipsissima Iohannis verba recuperare³¹. quare motus id fecerim apparebit ex iis quae statim proferam.

Praecepta Tonica propter sententiarum densitatem aliasque causas haud ita facile intelligi possunt. primum igitur textum non continuo scripsi, sed ita digessi, ut capitula bene cohaerentia de variis nascerentur argumentis. tum suum cuique capitulo numerum adscripsi. porro deficientia ea ratione addidi quam supra memoravi. postremo brevem conspectum omnium rerum quae opusculo nostro continentur composui. quae omnia ad opusculi progressum clarius illustrandum plurimum facere puto.

In testimoniis colligendis hoc mihi proposui, ut brevis essem, quoad saltem possem et liceret: ea tantum ex amplo numero selegi quae in cuiusque loci explicatione viderentur aptissima eaque plerumque in apparatu exscripsi integra.³² de aliis testimoniis aut prorsus tacui aut lectorem alibi delegare satis habui: si enim omnia testimonia ad singulos locos conguessissem, apparatus extra modum augetur. denique quaecunque spuria et supposita vel saltem suspecta iudicavi optimum esse duxi omittere.³³

VI. ARGVMENTVM LIBRI QVI EST DE PRAECEPTIS TONICIS

Priusquam scripturae Iohannis constituendae initium faciam, non alienum mihi videtur breve argumentum subicere, unde quomodo procedat disputatio facilius perspicere possit.

31 Vid. 3.11–4.1, 7.4–6, 36.5–37.1, 90.14–16, 114.1–2.

32 Doctrinam Herodianeam apud scholia Homerica servatam in editionibus quas Erbse et Pontani insigni diligentia procuraverunt adii; Lentzii igitur editione usus non sum. id quoque memoria dignum videtur, quod editiones quorundam testimoniorum, velut Theognosti a Cramero facta, corruptelis scatent; quarum nonnullas currente prelo sustuli, cautus tamen ut correctiunculas meas semper indicarem (vid. et Appendicem I).

33 Arcadii pars quae est de obliquorum casuum accentu, quamquam nuperrime genuinam esse iudicavit Roussou 2011, 81–102, mihi quidem haudquaquam probatur; vid. K.E.A. Schmidt 1861, 330–338 et 351; Galland 1882, 26–8. similiter in suspicionem vocari verisimile mihi videtur partes quae ad accentum pertinent participiorum, articulorum, pronominum, praepositionum, adverbiorum, nec non fortasse coniunctionum. de his quaestionibus ubi primum commodum erit agere in animo est.

0. EXORDIVM (§§ 1-24)

- 0.1 prosodiae disciplina idcirco consummatio totius artis grammaticae putanda est, quia ad suum cuique voci accentum imponendum necessaria est doctrina de
 - 0.1.1 vocalis ancipitis cuiusque quantitate (1)
 - 0.1.2 nominum verborumque flexione (2)
 - 0.1.3 dialectorum propriis (3)
 - 0.1.4 enclisi (4)
 - 0.1.5 vocibus suo spiritu instruendis (5)
 - 0.1.6 distinctonibus (6)
 - 0.1.7 syntaxi (7)
 - 0.1.8 syllaba in quam cuiusque vocis accentus cadat (8)
 - 0.1.9 rebus orthographicis (9).
 - 0.1.10 Non solum ad eas quas supra memoravimus, sed ad fere omnes grammaticae partes animum debet attendere, qui voces accentibus notare vult. in hanc quaestionem tamen altius inquirere non huius loci est; nunc tantummodo de eis praeceptis agam quae ad hoc munus efficiendum maximi momenti sunt (10).
- 0.2 quas quisque accentus occupet syllabas
 - 0.2.1 acuti sedes (11)
 - 0.2.2 circumflexi sedes (12)
- 0.3 unde cognoscatur utrum acutus an circumflexus antepaenultima vel paenultima imponendus sit
 - 0.3.1 de accentu brevis paenultima (13)
 - 0.3.2 de accentu antepaenultima
 - 0.3.2.1 quo accentu signetur antepaenultima (14)
 - 0.3.2.2 antepaenultima acutum recipere non potest, si ultima longa est (15)
 - 0.3.2.2.1 de atticis *πόλεως, μάντεως, Μενέλεως* et similibus
 - 0.3.3 de accentu paenultima quae naturaliter longa est
 - 0.3.3.1 <longa sequente ultima> (16)
 - 0.3.3.2 brevi sequente ultima (17)
 - 0.3.3.2.1 de vocibus quae -χι et -θε suffixis augentur, veluti *ναίχι, αἶθε, εἶθε, οὐχί, ἦχι*
 - 0.3.4 de diphthongorum finalium -αι et -οι quantitate nulla sequente consonante (18)
 - 0.3.4.1 in verbis optativi et adverbiiis
 - 0.3.4.2 in omnibus aliis vocibus
- 0.4 de accentu gravi
 - 0.4.1 quando acutus in gravem deprimatur (19)
 - 0.4.2 quando gravis in scribendo praetereatur (20)
- 0.5 quomodo accentus syllabarum coeuntium inter se contrahantur
 - 0.5.1 acutus syllabae prioris et gravis syllabae alterius (21)
 - 0.5.2 gravis syllabae prioris et acutus syllabae alterius (22)
 - 0.5.2.1 de *κοῖλος, κοῖλος*

0.5.2.2 de ἀδελφιδέος ἀδελφιδοῦς similibusque

0.5.3 duo graves (23)

- 0.6 si accentus in antepaenultimam aut in paenultimam cadit, sufficiunt regulae supra memoratae ad diiudicandum utrum acutus an circumflexus adhibendus sit (vid. supra 0.3). si tamen accentus in ultimam cadit et ea naturaliter longa est, idoneus accentus quis sit haud facile cognoscitur. quamobrem ex Herodiani doctrina nominativi verbaque, quae perispomena sunt, ordine percensebuntur; quae voces relinquentur in oxytonarum numero referri debent. initium sermonis nominum accentus esto. (24)

1. NOMINVM ACCENTVS (§§ 25–89)

1.1 Nominativi singulares in ultima circumflexo notati

1.1.1 Monosyllabi

1.1.1.1 omnes nominativi sing. neutri circumflectuntur (25)

1.1.1.1.1 de σῶρ apud Dores

1.1.1.2. ex nominativis sing. in -ξ terminatis qui circumflectantur

1.1.1.2.1. masculini generis (26)

1.1.1.2.2. feminini generis (27)

1.1.1.3. ex nom. sing. in -ς exeuntibus qui perispomeni sint (28)

1.1.1.3.1. masculini generis

1.1.1.3.2. communis generis

1.1.1.3.3. feminini generis

1.1.1.4. ex nom. sing. masculinis femininisque nominum propriorum in -ως terminatis qui circumflexi sint (29)

1.1.1.4.1. de βῶς

1.1.1.4.2. de δῶς

1.1.1.5. omnes nom. sing. feminini in -α exeuntes circumflexo praediti sunt (30)

1.1.1.6. ex nom. sing. femininis in -η desinentibus qui perispomeni sint (31)

1.1.2. Hypermonosyllabi

1.1.2.1. ex nom. sing. masc. in -ν terminatis qui circumflectantur

1.1.2.1.1. ex nom. sing. in -ων terminatis qui circumflectantur (33)

1.1.2.1.1.1. Ποσειδῶν

1.1.2.2. ex nom. sing. masc. in -ς terminatis qui circumflexi sint

1.1.2.2.1. ex nom. sing. in -ας desinentibus (34)

1.1.2.2.1.1. de Βοιβάς, Βιττᾶς

1.1.2.2.1.2. de ἰμάς, ἀνδριάς

1.1.2.2.1.3. de χαλκοκράς, νεοκράς

1.1.2.2.2. ex nom. sing. masc. in -ης (35)

1.1.2.2.3. ex nom. sing. masc. in -υς (36)

1.1.2.2.4. ex nom. sing. masc. in -ως (37)

1.1.2.2.4.1. de Τηλεβῶς

1.1.2.3. ex nom. sing. femininis in -α et -η (38)

1.1.2.4. ex nom. sing. neutris in -ουν (39)

praeceptum generale: genetivi dativique macrocatalecti omnium
numerorum qui in ultima accentum sumunt (41)

(1) de ἐμοί, σοί, οἶ;

(2) de genetivis dativisque ominium numerorum nominum atticorum

1.2. Genetivi singulares in qua syllaba accentum recipiant

1.2.1. genetivi in -ου (42)

1.2.1.1. ab oxytonis aut perispomenis nom. sing. derivati

1.2.1.2. ab barytonis nom. sing. deducti

1.2.2. genetivi in -ος

1.2.2.1. bisyllabi

1.2.2.1.1. non contracti (43)

1.2.2.1.2. de λᾶος, κῆρος, ἥρος, Θῶνος, Ὠπος, υἷος, τίνος,
participiis ut στάντος et sim.

1.2.2.2. hyperbisyllabi (44)

1.2.2.2.1. ab barytonis nom. sing. deducti

1.2.2.2.1.1. de θυγατρός, μητέρος, θυγατέρος

1.2.2.2.2. ab oxytonis aut perispomenis nom. sing. derivati

1.2.2.2.2.1. de γυναιχός

1.2.3. genetivi feminini in -ας et -ης (45)

1.2.3.1. ab oxytonis aut perispomenis nom. sing. derivati

1.2.3.2. ab barytonis nom. sing. deducti

1.2.3.2.1. de μιᾶς, ἰᾶς

1.3. Dativi singulares pluralesque in qua syllaba accentum habeant

1.3.1. <dativi sing. in -α vel -η vel -ω desinentes (46)

1.3.1.1. ab oxytonis vel perispomenis nom. sing. deducti

1.3.1.2. a barytonis nom. sing. orti

1.3.2. dativi sing. et plur. in -ι exeuntes

1.3.2.1. bisyllabi (47)

1.3.2.1.1. non contracti

1.3.2.1.1.1. de γυναικί, θυγατρί

1.3.2.1.1.2. de τίνι, τίσι / τινί, τισί

1.3.2.1.2. contracti

1.3.2.1.3. dativi participiorum

1.3.2.1.3.1. de πασι

1.3.2.2. hyperbisyllabi non contracti (48)

1.3.2.2.1. qui a barytonis nom. sing. derivantur

1.3.2.2.1.1. de σπέσσι

1.3.2.2.2. qui ab oxytonis aut perispomenis proveniunt

1.3.2.2.2.1. de γυναιξί

1.3.2.2.3. quorum paenultima littera -α- aucta est

1.3.2.2.4. qui e metaplasmo orti sunt (49)

1.3.2.2.4.1. ab dat. sing. in -ω

- 1.3.2.2.4.2. ab dat. sing. in -η
- 1.3.2.2.4.3. in -σι desinentes
- 1.4. Accusativi singulares in qua syllaba accentum habeant
 - 1.4.1. accusativi in -α (50)
 - 1.4.1.1. de γυναῖκα
 - 1.4.1.2. de μητέρα, θυγατέρα
 - 1.4.1.3. de νίφα
 - 1.4.2. accusativi in -ν
 - 1.4.2.1. monosyllabi (51)
 - 1.4.2.2. hypermonosyllabi (52)
 - 1.4.2.2.1. qui in syllabis temporibusque pares sunt nominativis suis
 - 1.4.2.2.2. de ἰχθύν
 - 1.4.3. accusativi in -ω (53)
 - 1.4.3.1. de Ἀπόλλω, Ποσειδῶ, κυκεῶ
 - 1.4.3.2. de ἦώ, αἰδῶ
 - 1.4.3.3. de Λητώ, Ἑρατώ, Κλειώ et similibus
- 1.5. Vocativi singulares
 - 1.5.1. vocativi accentum nominativorum singularium retinent (54)
 - 1.5.1.1. vocativi ab nominativis sing. oxytonis in -εὺς deducti
 - 1.5.1.2. de δέσποτα, εὐρύοπα, μητίετα, ἀκάκητα
 - 1.5.1.3. vocativi in -οι ab nom. fem. sing. in -ω et -ως derivati (55)
 - 1.5.2. vocativi ab nom. sing. barytonis compositis in -ης desinentibus (gen. sing. in -ους) (56)
 - 1.5.2.1. vocativi ab nom. sing. in -ηρης et -ωλης terminatis deducti
 - 1.5.2.2. de αὐταρκες, αὐθαδεις
 - 1.5.3. vocativi qui littera -ρ finiuntur
 - 1.5.3.1. praecedente brevi vocali (57)
 - 1.5.3.2. vocativi in -ερ ab nom. sing. hyperbisyllabis baryt. in -ηρ derivati (58)
 - 1.5.3.2.1. de κυβερνᾶτερ ab oxytono κυβερνατήρ ducto
 - 1.5.4. vocativi in -ον (59)
 - 1.5.4.1. qui ab nom. sing. simplicibus in -ων proveniunt
 - 1.5.4.2. qui ab nom. sing. compositis in -ων descendunt
 - 1.5.4.2.1. de eis qui ab nom. sing. compositis in -φρων deducuntur
 - 1.5.4.2.2. de Λακεδαῖμον
- 1.6. Nominativi duales
 - 1.6.1. Nominativi in -ε (60)
 - 1.6.1.1. qui accusativum singularem in -α mittunt
 - 1.6.1.2. qui acc. sing. in aliam atque -α litteram mittunt
 - 1.6.2. Nominativi in -α (61)
 - 1.6.2.1. ab nom. sing. oxytonis
 - 1.6.2.2. ab nom. sing. perispomenis
 - 1.6.2.3. ab nom. sing. barytonis
 - 1.6.3. Nominativi in -ω (62)

- 1.6.3.1. ab nom. sing. perispomenis vel oxytonis derivati
- 1.6.3.2. ab nom. sing. barytonis ducti
- 1.7. Genetivi duales
 - 1.7.1. Genetivi in -αιν (63)
 - 1.7.1.1. ab nominativis dualibus oxytonis vel perispomenis derivati
 - 1.7.1.2. ab nom. dual. barytonis deducti
 - 1.7.2. Genetivi in -οιν (64)
 - 1.7.2.1. ab nom. dualibus in -ω
 - 1.7.2.1.1. ab nom. dual. barytonis in -ω ducti
 - 1.7.2.1.2. ab nom. dual. oxytonis in -ω ducti
 - 1.7.2.2. ab nominativis dualibus in -ε (65)
 - 1.7.2.2.1. bisyllabis derivati
 - 1.7.2.2.1.1. de τίνوين, παίδοιν, Τρώοιν, πάντοιν et similibus
 - 1.7.2.2.2. hyperbisyllabis derivati
 - 1.7.2.2.2.1. de eis qui synaloephen passi sunt
 - 1.7.2.2.2.2. de γυναικοῖν, θυγατροῖν
- 1.8. Nominativi plurales
 - 1.8.1. Nominativi in -ες (66)
 - 1.8.1.1. de βιοπλανές, ἐπιτηδές
 - 1.8.2. Nominativi in -οι (67)
 - 1.8.3. Nominativi in -αι
 - 1.8.3.1. qui unum genus habent (68)
 - 1.8.3.1.1. αἵται, τραγῳδαί, κωμῳδαί
 - 1.8.3.2. qui ex masculinis formati sunt (69)
 - 1.8.4. Nominativi in -εις (70)
 - 1.8.4.1. ab nom. sing. barytonis derivati
 - 1.8.4.2. ab nom. sing. oxytonis vel perispomenis deducti
 - 1.8.4.2.1. de terminationis -έες in -ῆς synaeresi apud Athenienses, e.g. ἱππέες, ἱππῆς
 - 1.8.5. Nominativi neutri in -α (71)
 - 1.8.6. Nominativi neutri contracti in -η (72)
- 1.9. Genetivi plurales
 - 1.9.1. genetivi plurales (singularesve) a nominativis singularibus oxytonis vel perispomenis derivati in universum tractantur (73)
 - 1.9.1.1. genetivi qui totidem quot sui nominativi syllabis constant (i.q. parisyllabae declinationis)
 - 1.9.1.2. genetivi qui pluribus quam sui nominativi syllabis constant (i.q. imparisyllabae declinationis)
 - 1.9.1.2.1. non contracti
 - 1.9.1.2.2. contracti
 - 1.9.2. Genetivi deducti ab nominativis pluralibus barytonis in -οι (74)
 - 1.9.2.1. barytonis
 - 1.9.2.2. oxytonis aut perispomenis
 - 1.9.3. Genetivi derivati ab nominativis pluralibus barytonis in -αι
 - 1.9.3.1. masculinis vel femininis unius generis (75)